

Lemezen a nóta. (1968. február 11. Pest Megyei Hírlap)

„Kiben a dal úgy terem,/ az énnekem emberem” írta Kisfaludy. Ha Monoron dalról, magyar nótáról esik szó, nem maradhat ki Magócsi Lajos neve, a „nótás kedvű Lajos bácsié”. A rádióban gyakran felhangzanak dalai Vörös Sári, Solti Károly, Kovács Apollónia, Józsa Ibolya előadásában. S ha valaki szüret idején fellátogat a monori Strázahegyre, itt is az ő szerzeményeit dúdolják. Mert hiába arat a beat-zene sikereket, az idősebb korosztály kedvence mindig a magyar nóta marad.

- Hogyan kezdődött, Lajos bácsi? És hogy sikerült ilyen csattanós rímeket összehozni?

- Jön az magától, de főképpen a jó bor szagától! Még iskolás koromban kezdtem írogatni, de az első próbálkozásom kudarcba fulladt. Tanárom, aki észrevette, hogy a pad alatt egy rímfaragó ügködik, kihívott és elolvasta a versemet, amiben a ritmus kedvéért a „Tátra alján lakott anyám” volt írva. – Lámpafüst ez, fiam! – mondta. A te anyád a Wesselényi utcában lakik. Miért írsz olyat, ami nem igaz?

- Így kezdődött. Legelső – persze sikerültebb verseimet Nádor József zeneszerző zenésítette meg, s műsorára tűzte sok neves magyarnóta-énekes. Még az öreg Rózahegyi Kálmán is énekelte dalaimat.

Előkerül egy Qualiton-lemez, színes borítóján Vörös Sári és Oláh Kálmán zenekara, s a dalcímek között itt is szerepel Magócsi Lajos – Petrik Sándor szerzeménye. Átlapozom Lajos bácsi dalgyűjteményét, mind-mind ismerős: a Város széli nádas partján-t, a Lottó-csárdást, a Pince-csárdást ki ne ismerné? És ki nem hallotta a kedves, lassú „hallgatókat”? A monori magyarnóta esteken a művelődési otthon ma is zsúfolásig megtelik – ebben része van Lajos bácsinak is, aki gyakran önmaga is előadja szerzeményeit, nagy sikerrel. Tréfás báli köszöntői, lakodalmi rigmusai is híresek, népszerűek – mint ő maga.

Nádor József, az első zeneszerző, a barát írta a következő sorokat: „Szívemből kívánom, hogy még sok-sok megérdemelt, nagy sikerben legyen része.”

Mi sem kívánhatunk ennél többet.

/Koblencz Zsuzsa/